

Είναι σαφές ότι έχει μεγάλες ευθύνες για τις αυταπάτες που έσπειρε στο λαό η κυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ, η οποία επιχείρησε να συμβιβάσει τα ασυμβίβαστα, εκλεγόμενη με το σύνθημα που συνοψίζεται στο **«θα σκίσω τα μνημόνια αλλά θα ικανοποιήσω και τους δανειστές»**. Και είναι ακριβώς αυτή η αδιέξοδη λογική που μας έφερε εδώ σήμερα. Όμως, το μείζων ζήτημα την παρούσα στιγμή είναι να δούμε ποιες προοπτικές ανοίγονται και ποιο είναι το χρέος των κομμουνιστών.

Ας ξεκινήσουμε από το γεγονός ότι το ερώτημα του Δημοψηφίσματος ως τέτοιο -με τη στενή έννοια του ερωτήματος- μικρή ως ελάχιστη σημασία έχει πλέον. Αντίθετα, παρατηρούμε ότι το κάθε μπλόκ προσπαθεί να αξιοποιήσει το Δημοψήφισμα δίνοντας σε αυτό την εννοιολογική σημασία και άρα τα ταξικά χαρακτηριστικά που επιθυμεί.

Έτσι βλέπουμε ότι σύσσωμο σχεδόν το αστικό μπλόκ, σήκωσε το γάντι του δημοψηφίσματος και του προσέδωσε το νόημα ότι το ΝΑΙ σημαίνει ναι στην Ε.Ε. και στο ευρώ, δηλαδή ουσιαστικά λένε ότι το ΝΑΙ σημαίνει ναι στα αντεργατικά μνημόνια και στη λιτότητα, στη λογική ότι δεν μπορεί να γίνει αλλιώς.

Παρατηρούμε ότι έχουν επενδύσει στο ΝΑΙ όλα τα μεγάλα βιολιά του αστικού συστήματος και χτυπάνε συντονισμένα και μάλιστα με εξωφρενική φρενίτιδα. Ένα πρωτοφανές όργιο τρομοκρατίας και εκβιασμού από τα ΜΜΕ έχει σκοτεινιάσει τον τόπο, με τους κορυφαίους εκπροσώπους της ΕΕ να κάνουν ευθείες και απειλητικές παρεμβάσεις υπέρ του ΝΑΙ, με ΝΔ, ΠΑΣΟΚ, ΠΟΤΑΜΙ να σκίζουν τα ρούχα τους υπέρ του ΝΑΙ, και με την εργοδοσία να απειλεί ολημερίς τους εργαζόμενους να στηρίξουν το ΝΑΙ. Επιδιώκουν ασυνήθιστα λυσσαλέα να αποσπάσουν το ΝΑΙ.

Μέσα από την επικράτηση του ΝΑΙ, το αστικό μπλόκ επιχειρεί να ανασυνταχτεί καταρχήν κοινοβουλευτικά και έτσι να βγει ενδυναμωμένο και πολύ πιο επιθετικό. Είναι ξεκάθαρο ότι τυχόν επικράτηση του ΝΑΙ θα τους δώσει το ηθικό και πολιτικό πλεονέκτημα να ρημάξουν την εργατική τάξη ακόμα πιο σκληρά και μάλιστα από καλύτερη θέση. Πρέπει να είναι σε όλους σαφές ότι το ΝΑΙ, θα είναι για αυτούς μια καθαρή εντολή σκληρού ταξικού πολέμου με τη συγκατάθεση μάλιστα του λαού. **Ο ταξικός εχθρός λοιπόν συνασπίστηκε γύρω από το ΝΑΙ, και αυτό είναι κάτι τόσο εκθαμβωτικό που το είδαν ακόμα και οι τυφλοί, είναι εκκωφαντικό που το άκουσαν ακόμα και οι κουφοί.**

Από την άλλη μεριά, η ΑΝΤΑΡΣΥΑ και ορισμένες ακόμα δυνάμεις με ταξικό προσανατολισμό τάχθηκαν συνειδητά στην αντίπερα όχθη, σήκωσαν επίσης το γάντι του Δημοψηφίσματος και επιχειρούν να δώσουν το δικό τους ταξικό χαρακτήρα στο ΟΧΙ. Λένε ότι ΟΧΙ για εμάς σημαίνει όχι στα μνημόνια των Θεσμών, όχι στα μνημόνια της Κυβέρνησης, όχι στη φυλακή του ευρώ και της ΕΕ, δηλαδή ότι το όχι σημαίνει ουσιαστικά όχι στην καπιταλιστική βαρβαρότητα.

Η κυβέρνηση του ΣΥΡΙΖΑ, μια εν πολλοίς στριμωγμένη και ετοιμόρροπη κυβέρνηση, θα προσπαθήσει να επιβιώσει μέσα από την επικράτηση του ΟΧΙ, κάτι που δεν είναι καθόλου βέβαιο. Θα διαπραγματευτεί εκ νέου με το ΟΧΙ, και αν κλείσει συμφωνία με έστω και ελάχιστα γραμμάρια λιγότερη λιτότητα από αυτή που του προτείνουν οι θεσμοί, θα το πουλήσει στον λαό ως πρώτο βήμα για τον παράδεισο.

Η εργατική τάξη και τα λαϊκά στρώματα κατά πλειοψηφία, ακολουθώντας το αντανεκλαστικό και αυθόρμητο ταξικό τους ένστικτο τάσσονται με το ΟΧΙ. Ενώ το μαύρο μέτωπο του ΝΑΙ, εκτός από την στοιχισμένη μπουρζουαζία, επιχειρεί μέσα από την ανοιχτή τρομοκρατία να συσπειρώσει στις τάξεις του ΝΑΙ και κομμάτι της εργατικής τάξης, και φυσικά το καταφέρνει. Έτσι λοιπόν το ΝΑΙ και το ΟΧΙ έχουν το καθένα ξεκάθαρο ταξικό πρόσημο.

Φτάνοντας στην ηγεσία του Περισού, βλέπουμε ότι σε μια από τις κρισιμότερες στιγμές της πρόσφατης ιστορίας, επιλέγει να μην πάρει θέση σε κανένα από τα δυο μπλόκ, ουσιαστικά δείχνοντας emphaticά ότι επιθυμεί πολιτική σταθερότητα -δηλαδή καπιταλιστική βαρβαρότητα- και βοηθώντας αντικειμενικά το μαύρο μέτωπο του ΝΑΙ να επικρατήσει. Το μεγαλύτερο, το πιο καλά οργανωμένο και στοιχισμένο κόμμα που αναφέρεται στην εργατική τάξη, έπρεπε να σηκώσει το γάντι του Δημοψηφίσματος και να μπει μπροστά, δίνοντας στο ΟΧΙ την παραπάνω ταξική χροιά.

Αντί να αξιοποιήσει το Δημοψήφισμα για να προκαλέσει ακόμα μεγαλύτερη ταξική πόλωση, αντί να παρέμβει αποφασιστικά δίνοντας αντικαπιταλιστικό χαρακτήρα στο ΟΧΙ και να μπολιάσει την ενστικτώδη αντίδραση της εργατικής τάξης με πιο ριζοσπαστικά αιτήματα, πέφτει στην τραγική επιλογή να αφήσει την ευκαιρία ανεκμετάλλευτη, πετάει τη μπάλα στην εξέδρα και αποχωρεί. Έτσι η ηγεσία του Περισού κάνει χάρη στον ΣΥΡΙΖΑ, αφού δεν διεκδικεί το ΟΧΙ του λαού για λογαριασμό του κομμουνιστικού κινήματος και παραιτείται από την πάλη για να το οικειοποιηθεί και αύριο να το αξιοποιήσει κατάλληλα.

Ποτέ η μάζα δεν κινείται με βάση μια κρυστάλλινη ταξική συνείδηση και προς μια ξεκάθαρη ταξική κατεύθυνση, πάντα κινείται εν μέσω αντιφάσεων και αυταπατών. Διαφορετικά δεν θα υπήρχε η ανάγκη του επαναστατικού κόμματος, δε θα υπήρχε ο ρόλος και η αναγκαιότητα της πρωτοπορίας. Η δουλειά των κομμουνιστών είναι να μπουν μέσα στη μάζα όταν αυτή κινείται και λέει ΟΧΙ, και να λειτουργήσουν ως υπομόχλιο, σπρώχνοντας τη συνείδηση και τις εξελίξεις προς μια άλλη κατεύθυνση. Όχι να παραιτούνται και στέκονται στην άκρη καταγγέλλοντας τις μάζες για τις αυταπάτες που έχουν.

Σε ολόκληρη την ιστορία της πάλης των τάξεων, είναι σπάνιες οι στιγμές που έρχονται έτσι τα πράγματα που οι δυο αντίθετες τάξεις πετυχαίνουν τέτοιο βαθμό συσπείρωσης, συγκέντρωσης και στοίχισης. Σε ένα τέτοιο σκηνικό με προοπτικές όξυνσης της ταξικής αντιπαράθεσης, εάν απουσιάζουν οι κομμουνιστές δεν μπορούν πια να λέγονται κομμουνιστές.

Τελικά με αυτή την τακτική η ηγεσία του Περισού σήμερα πετυχαίνει διπλό κακό:

Από τη μία, αφήνει ανενόχλητο το ΣΥΡΙΖΑ να σφετεριστεί μόνος του το ΟΧΙ, και σε περίπτωση που αυτό επικρατήσει, του επιτρέπει αμαχητί να πάει και να το υποτάξει μέσα στο σφαγείο της Ε.Ε. Χαρίζει δηλαδή το ΟΧΙ στον ΣΥΡΙΖΑ, μαζί και τα εργατικά στρώματα που θα το ψηφίσουν. Και από την άλλη μεριά, η στάση αυτή του Περισού αντικειμενικά ευνοεί το ΝΑΙ, διότι απλά στερεί δυνάμεις από το ΟΧΙ διακινδυνεύοντας την επικράτηση του μαύρου ΝΑΙ.

Στην ουσία δηλαδή, είναι η ίδια η στάση του Περισού που βοηθάει να μετατραπούν οι δύο όψεις του Δημοψηφίσματος σε Σκύλλα και Χάρυβδη, ακριβώς με την παραίτησή της.

Αυτή την κρίσιμη ώρα, η κριτική απέναντι στην ηγεσία του Περισού πρέπει να είναι αυστηρή, γιατί υπάρχει μεγάλο διακύβευμα. Θεωρούμε ότι θα κάνουμε μεγάλη χάρη και θα δείξουμε επιείκεια άμα ισχυριστούμε ότι η ηγεσία του Περισού απλά κάνει λάθος. Πρόκειται για συνειδητή επιλογή, πρόκειται για ξεκάθαρη απόδειξη του γραφειοκρατικού και αντεπαναστατικού ξεπεσμού της ηγεσίας, η οποία συμπαρασέρνει μαζί της και τη βάση του κόμματος. Η συνειδητή αυτή αντιδραστική επιλογή, έχει την ερμηνεία της προφανώς στο ότι ο Περισός επιδιώκει να κερδοσκοπήσει ψηφοθηρικά επάνω στο χρεοκοπημένο πολιτικό πρόταγμα του ΣΥΡΙΖΑ που λέει «ούτε ρήξη ούτε υποταγή». Και για να το

καταφέρει αυτό πετιέται έξω από τη μάχη με σοβαρό κίνδυνό να επικρατήσει το αντιδραστικό και μαύρο ΝΑΙ που σημαίνει για τους εργαζόμενους αναζωπυρωμένη κόλαση. Αποδεικνύει με τη στάση της ότι λειτουργεί ως μια γνήσια γραφειοκρατία και αντιμετωπίζει την εργατική τάξη ως παράπλευρη απώλεια μπροστά στις μικροκομματικές επιδιώξεις της.

Όλα δείχνουν ότι η επιλογή αυτή του Περισσού θα αποδοκιμαστεί αποφασιστικά στην κάλπη από τη βάση και τους φίλους του κόμματος, κάτι που θα φανεί αντικειμενικά, και η εκτίμησή μας είναι ότι θα επικρατήσει το ΟΧΙ. Ακόμα και έτσι όμως, την επόμενη μέρα οι ριζοσπαστικές δυνάμεις μέσα στο ταξικό μπλόκ του ΟΧΙ θα παραμένουν αποδυναμωμένες, με την ηγεσία του ΣΥΡΙΖΑ να έχει τον πρώτο λόγο στη διαχείριση του αποτελέσματος. Με αυτά τα δεδομένα, ας βγάλουν κάποιοι τα συμπεράσματά τους.

Ταξιάρχης Ευσταθίου, μέλος ΑΝΤΑΡΣΥΑ